

[Finansministeren.]

dengang til, at regeringen måtte afvente forenklingssudvalgets betænkning, forinden der kunne fremsættes lovforslag på dette område. Jeg har nu fra forenklingssudvalget fået oplyst, at dets betænkning vil foreligge meget snart. Jeg har samtidig forstået på udvalget, at betænkningen bl. a. vil indeholde forslag om den nævnte omlægning af grundbeskatningen til kun at omfatte kommunal grundskyld og om en afvikling af statsgrundskylden på linje med den afvikling, der allerede finder sted af den kommunale ejendomsskyld. Det drejer sig altså om foranstaltninger, som der også her i tinget var almindelig politisk enighed om ved den nævnte ejendomsskattedrøftelse i februar. Det forslag, jeg her henviser til, er forslag til folketingsbeslutning om ændringer i beskatningen af faste ejendomme, og debatten findes i Folketingstidende sp. 3017 og følgende spalter.

Jeg skal ikke gå ind på den forventede stigning i vurderingerne for henholdsvis ejendomsværdiansættelserne og grundværdiansættelserne, men jeg vil gerne gøre et par bemærkninger om de områder, for hvilke værdiansættelserne får virkning.

Først vil jeg dog gerne slå fast, at vurderingen ikke får virkning for ejendomsskylden, d. v. s. bygningsskatterne. De er jo dels fikseret — det gælder for statskatternes vedkommende — dels under afvikling. Efter den lov, vi vedtog allerede i december i fjor, skal endvidere grundstigningsskylden helt bortfalde fra den 1. april 1966; dér bliver altså heller ingen virkning, og da statsgrundskylden som nævnt kan forventes afskaffet fra samme tidspunkt, vil virkningerne på ejendomsskatteområdet af de nye vurderinger være begrænset til den kommunale grundskyld. Provenuet af denne var i 1964-65 knap 500 mill. kr. På dette punkt er det selvfølgelig klart, at der med de påregnede stigninger i grundværdiansættelserne ville blive tale om en tilsvarende betydelig forøgelse af grundskylden, såfremt kommunerne bevarer deres hidtidige udskrivningspromiller for grundskylden. Det vil imidlertid i nogen grad være muligt for kommunerne selv at tilpasse deres grundskyld til de højere vurderinger gennem sænkning af promillerne.

I sognekommunerne gælder således nu et interval for grundskyldpromillen på 10-35. Den gennemsnitlige promille i disse kommuner er for tiden ca. 23, hvilket vil sige, at sognekommunerne taget under ét har mulighed for at kompensere de højere grundværdier gennem nedsættelse af promillerne. Problemet foreligger imidlertid for de sognekommuner, der allerede nu anvender minimumspromillen eller andre lave promiller. Selv om det spørgsmål vel kan rejses, om man, hvis man overhovedet vil opretholde en grundbeskatning, bør tillade en opkrævning på mindre end 1 pct., vil regeringen gerne overveje, om der kan foreligge forhold, der i hvert fald for visse kommuners vedkommende kan begrunde en adgang til at udskrive grundskyld med en lavere promille. Herved må man dog tage i betragtning, at statsgrundskylden formentlig bortfalder, og det giver — hvis jeg må sige det på den måde — ligesom lidt bedre plads for den kommunale grundskyld.

Problemet foreligger endvidere for købstæderne, hvor promillen fra 1960-61, der de fleste steder var 24-26, gælder som et minimum. En del købstæder har for skatteåret 1965-66 forhøjet disse promiller, der ellers har ligget ret fast; men det må vel antages, at promillerne efter den 13. almindelige vurdering vil falde tilbage til et lavere niveau.

Endelig må jeg føje til, at en begrænsning af den kommunale grundbeskatning ikke uden videre medfører en tilsvarende lettelse i de pågældende grundejeres samlede skatte-tilsvar, idet kommunernes udskrivningsbehov jo i det store og hele må dækkes ved udskrivning af dels ejendomsskat, dels personlig skat. I det omfang man begrænser det ene grundlag, altså grundskylden, må det andet grundlag, altså indkomstkatten, forøges. Da det er tanken, som jeg allerede har sagt, at statsgrundskylden skal bortfalde, vil en øget grundbeskatning alene komme kommunerne til gode og dermed alt andet lige muliggøre en lavere kommunal personbeskatning.

Imidlertid træder hele spørgsmålet om opgave- og ansvarsfordelingen og dermed også byrdefordelingen mellem stat og kommuner ind i billedet, herunder også spørgsmålet om de fremtidige refusionsordninger.